

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Henčekovej, PhD. a členov senátu JUDr. Zuzany Ďurišovej a JUDr. Milana Moravu v právnej veci navrhovateľa: **Inštitút VS MV Slovenskej republiky**, so sídlom Bratislava, P.O.Box 54, proti odporcovi: **Obvodný pozemkový úrad v Malackách**, so sídlom Malacky, Záhorácka 2942/60A, za účasti 1. Akad. sochár J. V., bytom P., zast. JUDr. G. T., advokátkou so sídlom R., 2. Slovenský pozemkový fond, so sídlom Búdková 36, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia odporcu Č.j.: 1732/2004 Zn. 260/3/07-TKA zo dňa 21.11.2007, o odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 6 Sp 8/2008 - 40 zo dňa 28. septembra 2010, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 6 Sp 8/2008 - 40 zo dňa 28. septembra 2010 **p o t v r d z u j e**.

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

O d ô v o d n e n i e

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Bratislave potvrdil rozhodnutie Obvodného pozemkového úradu v Malackách, ktorým tento rozhodol o reštitučnom nároku Akad. sochára J. V. tak, že Akad. sochár J. V. ako oprávnená osoba podľa § 2 ods. 2 písm. c/ zákona č. 503/2003 Z. z. o navrátení vlastníctva k pozemkom a o zmene a doplnení zákona Národnej rady SR č. 180/1995 Z. z. o niektorých

opatreniach na usporiadanie vlastníctva v znení neskorších predpisov, splňa podmienky podľa § 3 ods. 1 písm. o/ zákona na navrátenie vlastníctva.

Oprávnenej osobe Akad. sochárovi J. V. priznal vlastnícke právo k pozemku v katastrálnom území S. podľa C KN stavu C KN parc. č. X., druh pozemku zastavaná plocha, vo výmere 9.393m², podiel pôvodného vlastníka 1/1.

Na základe tohto právoplatného rozhodnutia uložil zapísať Katastrálnemu úradu v Bratislave, Správa katastra Malacky, vydanú nehnuteľnosť do listu vlastníctva, ako je vo výrokovej časti pod bodom I. a II., oprávnená osoba nadobudne vlastníctvo v 1/2.

Za deň vydania nehnuteľnosti určil deň, kedy rozhodnutie nadobudne právoplatnosť.

V súvislosti s uplatneným reštitučným nárokom krajský súd poukázal na to, že boli splnené predpoklady na navrátenie vlastníctva k pozemkom alebo priznania náhrady za nehnuteľnosti podľa reštitučného zákona č. 503/2003 Z. z., keďže si oprávnená osoba uplatnila reštitučný nárok na pozemkovom úrade podľa § 5 ods. 1 citovaného zákona a súčasne preukázala splnenie zákonných podmienok oprávnenej osoby, ako aj skutočnosť, že požadované nehnuteľnosti prešli v zákonnej dobe na štát alebo inú právnickú osobu v dôsledku skutočností taxatívne uvedených v § 3 ods. 1, 2, 3 citovaného zákona. Ďalej mal preukázané, že právo na navrátenie vlastníctva alebo priznanie náhrady si oprávnená osoba uplatnila v zákonom stanovenej lehote a požadované pozemky, ku dňu odňatia mali charakter pôdy podľa § 1 ods. 1 cit. zákona, ako aj skutočnosť, že požadované nehnuteľnosti neboli vydané podľa zákona o pôde. V tejto súvislosti súd konštatoval, že je nesporné, že požadovaná nehnuteľnosť parc. č. X. bola v PKV č. X. zapísaná ako kultúra – roľa, a v čase prechodu na štát bol tento zápis nezmenený. Pre účely reštitúcie sa posudzuje druh pozemku v čase jeho odňatia, t.j. v čase jeho prechodu na štát alebo inú právnickú osobu. Z toho dôvodu súd námietku navrhovateľa, že vzhľadom na časový odstup už nie je možné posúdiť, či sa jedná o pozemok vhodný na poľnohospodárske účely ako aj poukaz na zápis v katastri nehnuteľností, kde je uvedené, že sa jedná o zastavanú plochu, považoval za neopodstatnenú.

Odporca pri posudzovaní opodstatnenosti uplatneného reštitučného nároku presne a úplne zistil skutočný stav veci a za týmto účelom si zaobstaral potrebné doklady pre rozhodnutie. Podkladom pre rozhodnutie je aj obhliadka, ktorú odporca vykonal pred vydaním rozhodnutia, za účelom zistenia, v akom reálnom stave sa predmetná nehnuteľnosť nachádza, či sa jedná o zastavanú plochu v celosti. Z predloženého fotografického materiálu, ktorý sa nachádza v administratívnom spise odporcu, dospel tento k záveru, že je nesporné, že na pozemku je lúka s neupraveným trávnatým porastom, zariadenia, ktoré sú zachytené na snímkach – kovová bránka a preliezka, sú neudržiavané, pričom sa jedná o stav, ktorý bol zistený v čase rozhodovania odporcu u uplatnenom práve na navrátenie vlastníctva k nehnuteľnostiam, a teda bol podkladom pre rozhodnutie odporcu. Pokiaľ navrhovateľ poukazuje na to, že jeho dokumentácia preukazuje iný stav pozemku v čase súdneho konania, je sporné, do akej miery navrhovateľ reálne predmetný pozemok využíval, najmä z hľadiska kynologických aktivít, ako aj využívania pozemku na športové účely. Krajský súd však z hľadiska pojmu zastavaný pozemok

považoval za podstatné, že navrhovateľ nepredložil žiaden dôkaz, že na pozemku, ktorý je uvedený v rozhodnutí odporcu, je stavba zriadená štátom, a teda túto skutočnosť relevantne nepreukázal. Súd preto v tejto súvislosti námietky navrhovateľa ohľadom záväznosti údajov zapísaných v katastri nehnuteľností podľa § 70 ods. 1 zák. č. 162/1995 Z.z. neakceptoval a mal za to, že bol zo strany odporcu vykonaným dokazovaním preukázaný opak a teda, že údaje zapísané v katastri nehnuteľností, ktoré sa týkali vydávanej nehnuteľnosti sa nezhodujú so skutočnosťou.

Na základe takto zisteného skutkového stavu v danej veci krajský súd dospel k záveru, že správny orgán pri posudzovaní reštitučného nároku Akad. sochára J. V. postupoval správne, keď rozhodol tak, že priznal J. V. ako oprávnenej osobe vlastnícke právo k vyššie označenému pozemku, na základe čoho rozhodnutie správneho orgánu ako vecne správne potvrdil.

O trovách konania rozhodol krajský súd podľa § 250k ods. 1 v spojení s § 250l ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) tak, že zúčastnenej osobe Akad. sochárovi J. V., ktorý bol v konaní úspešný, priznal náhradu trov konania.

Proti rozsudku krajského súdu podal v zákonnej lehote odvolanie navrhovateľ.

V odvolaní namietal, že pri posudzovaní druhu pozemku a zvažovaní právnej možnosti vrátiť určité druhy pozemkov správny orgán musí vychádzať zo statusu pozemku v reálnom čase, t. j. v čase rozhodovania a nie zo statusu, aký mal pozemok v minulosti, v čase jeho odňatia. V § 6 zákona je zakotvená negatívna podmienka navrátenia vlastníckeho práva k poľnohospodárskej pôde, za splnenia ktorej tejto zákon neumožňuje navrátiť vlastnícke právo k pozemku, ktorý je zastavaný. Predmetný pozemok je zastavaný a v príslušnej správe katastra je vedený ako zastavaná plocha a nádvorie. Poukázal na § 70 ods. 2 zák. č. 162/1995 Z. z., na základe ktorého sú údaje katastra hodnoverné a záväzné, ak sa nepreukáže opak. Odporca na túto negatívnu podmienku neprihliadol a rozhodol o navrátení vlastníckeho práva in natura a v odôvodnení napadnutého rozhodnutia uviedol, že uvedená nehnuteľnosť je vhodná na poľnohospodárske účely. Toto konanie odporcu odobril v rozpore so zákonom aj prvostupňový súd. Navrhovateľ v konaní preukázal zhodu faktického stavu pozemku s jeho právnym stavom evidovaným v katastri nehnuteľností. Súd z hľadiska pojmu zastavaný pozemok považoval za podstatné, že navrhovateľ nepredložil žiaden dôkaz, že na pozemku, ktorý je uvedený v rozhodnutí odporcu, je stavba zriadená štátom, a teda túto skutočnosť relevantne nepreukázal. V tomto prípade si prvostupňový súd nesprávne vykladal ust. § 6 zák. č. 503/2003 Z.z. a ust. § 70 ods. 2 zák. č. 162/1995 Z. z.. Z uvedených ustanovení vyplýva, že údaje zapísané v katastri nehnuteľností sú hodnoverné a záväzné, ak sa nepreukáže opak. A teda nie Inštitút VS MV SR ako správca majetku štátu je povinný uniesť dôkazné bremeno a preukázať, že je naozaj zastavanou plochou a nádvorím, ale odporca, nakoľko túto povinnosť na seba prevzal od oprávnenej osoby v zmysle zák. č. 503/2003 Z. z., keď vydal rozhodnutie, ktorým rozhodol o navrátení vlastníckeho práva predmetného pozemku. Navyše, ako vyplýva z dôkazov predložených

navrhovateľom, nejde o lúku, ale o ihrisko s pevne zabudovanými cvičebnými zariadeniami a pomôckami.

Keďže rozhodnutie odporcu potvrdené rozsudkom Krajského súdu v Bratislave vo výrokovej časti nezaväzuje príslušnú správu katastra zmeniť druh pozemku, odporca a následne aj krajský súd vlastne potvrdili, že pozemok je zastavaný a nerešpektujúc prekážky zakotvené v § 6 zákona prikázali vrátiť oprávnenej osobe vlastnícke právo k predmetnému pozemku in natura.

K záveru, že navrhovateľ sa o predmetný pozemok nestará a nevyužíva ho navrhovateľ uviedol, že využíva predmetný pozemok plne v súlade s potrebami uskutočnenia komplexného špecializovaného kynologického výcviku služobných psov, ktoré slúžia na plnenie úloh na úseku ochrany a bezpečnosti SR. Predmetný pozemok nie je lúkou, ale ihriskom a je cielene pokrytý vrstvou trávnatého porastu z dôvodu ochrany služobných psov ako aj osôb vykonávajúcich výcvik.

Logickým vyhodnotením dôkazov skutkového a právneho stavu objektívne nemožno dospieť k dvom navzájom protichodným záverom, a to, že na pozemku je zastavané cvičisko s brámkami a preliezkou a že súčasne ide o lúku určenú na poľnohospodárske účely. K námietke, že údržba predmetného pozemku nebola vykonaná v stanovenom minimálnom rozsahu navrhovateľ konštatoval, že to znamenalo iba zlyhanie jednotlivca povereného vykonaním údržby, ale v žiadnom prípade to neznamená, že predmetný pozemok nie je využívaný. Zároveň nesúhlasil ani s výrokom prvostupňového súdu, že poukaz na skutočnosť, že sa na pozemku nachádzajú bránky, lavička a preliezky neznamená aj to, že pozemok je zastavaný. Je skutočnosťou, že na pozemku sú pevne umiestnené futbalové bránky a ľudskou činnosťou upravený vyrovnaný trávnatý povrch, na základe čoho možno nesporne dospieť k záveru, že na pozemku je zriadené športovisko. Takisto sa odporca ani prvostupňový súd nevyporiadali so skutočnosťou, že na pozemku je zriadené asfaltové parkovisko.

Na záver navrhovateľ žiadal Najvyšší súd Slovenskej republiky, aby napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave zrušil a vrátil vec na opätovné prejednanie a rozhodnutie Obvodnému pozemkovému úradu v Malackách.

Účastník konania v 2. rade Slovenský pozemkový fond sa k odvolaniu navrhovateľa vyjadril tak, že žiadal, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok krajského súdu potvrdil, nakoľko má za to, že nie sú dané dôvody odvolania podľa § 205 ods. 2 písm. a/ v spojení s § 221 ods. 1 OSP a podľa § 205 ods. 2 písm. b/, d/, f/ OSP uvádzané navrhovateľom v odvolaní zo dňa 20.12.2010 proti rozsudku krajského súdu.

Účastník konania v 1. rade Akad. sochár J. V. vo svojom vyjadrení k odvolaniu navrhovateľa uviedol, že správny orgán podľa jeho názoru dôsledne postupoval v dôkaznom konaní, spôsobom potrebným pre presné a úplné zistenie skutkového stavu a na zistený právny stav aplikoval správne právny predpis. Navrhovateľ

v odvolaní nevzniesol žiadne právne relevantné námietky, ktoré by mohli priniesť iné rozhodnutie, ako je rozhodnutie odporcu a s ktorým by sa Krajský súd v Bratislave nevyporiadal.

K argumentom ohľadne existencie stavby a športoviska uvádzaným v odvolaní navrhovateľa uviedol, že je všeobecne prijímaný názor o nevyhnutnosti aspoň čiastočnej kompenzácie ujmy na základných ľudských právach a slobodách, ktoré rieši konkrétny reštitučný zákon. Z toho potom vyplýva, že ak je navrátenie vlastníckeho práva k pozemku reálne a zákonom riešiteľné, potom nemožno pripustiť, aby výklad zákona bol natoľko dogmatický, aby založil de facto voči niektorým osobám krivdy nové.

Pokiaľ ide o dôvody, pre ktoré podľa tvrdenia navrhovateľa v odvolaní, nie je možné navrátenie vlastníctva oprávnenej osobe k pozemku, navrhovateľ uviedol v podstate len tie tvrdenia, ktoré uviedol vo svojich odvolaniach proti rozhodnutiu odporcu. Tvrdenia navrhovateľa sú hrubou manipuláciou so skutočnosťou. Navrhovateľ sa snaží vyvolať dojem, že pozemok je zastavaný a že jeho zastavanosť je zákonnou prekážkou na navrátenie vlastníctva, ďalej že pozemok využíva pre účely kynologického výcviku a že na pozemku je postavené športové zariadenie, ktoré sa využíva a ktoré tiež bráni využitiu pozemku na poľnohospodárske účely. Konštatoval, že v priebehu konania odporcu vo veci o navrátenie vlastníctva k pozemkom, ktoré si oprávnená osoba uplatnila podľa § 2 ods. 2 písm. c/ zákona vyšlo najavo, že navrhovateľ ani nevedel, že pozemky, o ktorých navrátenie vlastníctva oprávnená osoba žiada, teda aj pozemok vo vlastníctve Slovenskej republiky, vôbec má v správe a nevedel ani to, že by ho využíval. Podkladom pre rozhodnutie odporcu bol stav, v akom sa nehnuteľnosti nachádzali, a to skutočný stav, podľa ktorého je zadokumentované, že išlo o pozemok s neupraveným trávnatým porastom a neudržiavanými zhrdzavenými ojedinelými zariadeniami (preliezka, bránka). Bolo nesporne zistené, že zápis v katastri nehnuteľností nekorešponduje so skutočnosťou, to znamená, že v prípade pozemku sa nejedná o zastavanú plochu, ale súvislý trávnatý porast. V danom prípade nebol rozhodujúci zápis pozemku do katastra nehnuteľností, nakoľko sa preukázal opak.

V konaní bolo zistené, že navrhovateľ na pozemku už viac ako dva roky nevykonával výcvik psov, túto činnosť nemá ani uvedenú vo svojich vzdelávacích činnostiach a kontrakt uzatvorený medzi Ministerstvom vnútra SR a Inštitútom pre verejnú správu na realizáciu aktivít v roku 2007, ktorý bol uzavretý dňa 25.5.2007 preukazuje, že je dôvodné predpokladať, že výcvik psov navrhovateľ nielen že nevykonával minimálne od roku 2006, ale je takisto spochybnené, či má na takúto činnosť vôbec oprávnenie, nakoľko navrhovateľ v konaní nepredložil ohľadne tejto skutočnosti žiaden dôkaz.

Skutočnosť, že na pozemku sa nachádza spevnená asfaltová plocha, nie je podľa oprávnenej osoby ohľadom využitia pozemku právnou prekážkou. Navrhovateľ nijakým spôsobom nepreukázal, že sa jedná o stavbu ihriska, ktorú štát postavil ako športové zariadenie a tiež zo stavu, v akom sa plocha nachádza, pretože nemá

za preukázané, že ide o ihrisko, a k tomu používané ihrisko. Z pridruženej fotodokumentácie bolo nesporne preukázané, že sa ihrisko žiadnym spôsobom nevyužíva.

Z materiálov verejne dostupných na internete je možné zistiť, že súčasťou odboru kynológie prezídia policajného zboru sú strediská zabezpečujúce chov a výcvik policajných psov v Moravskom Svätom Jáne, Malých Levároch, Mlynskej doline, pričom v týchto strediskách sa činnosť vykonáva komplexne. Tvrdenie navrhovateľa o tom, ako nevyhnutne potrebuje pozemok pre účely kynológie, sa javí týmto za nepreukázané.

Na základe vyššie uvedeného účastník konania v 1. rade žiadal, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky potvrdil rozsudok Krajského súdu v Bratislave ako vecne správny a zaviazal navrhovateľa na náhradu trov konania.

Odporca vo svojom vyjadrení k odvolaniu uviedol, že skutkový stav zistil z fotografií, ktoré sú priložené v spisovom materiáli a dospel k záveru, že vydávaný pozemok nemožno považovať za zastavanú plochu. Skutkový stav bol zistený v čase rozhodovania a v tomto čase ani teraz sa na pozemku nenachádzajú žiadne stavby. Spôsob využívania pozemku a na ňom sa nachádzajúcej neudržiavanej preliezky, lavičky a bránky správny orgán nemohol posúdiť ako prekážku vo vydaní veci oprávnenej osobe.

Navrhovateľ poukazuje na to, že uvedený pozemok nie je lúkou, ale ihriskom a že je cielene pokrytý súvislou vrstvou trávnatého pozemku a že pozemok je aktívne využívaný na cvičenie služobných psov. Obvodný pozemkový úrad v priebehu konania oslovil povinnú osobu, aby sa vyjadrila k uplatnenému návrhu. Z listín, ktoré sa nachádzajú v spisovom materiáli vyplýva, že trvalo viac ako rok, kým povinná osoba zaujala stanovisko k uplatnenému nároku. Z následných ohliadok bolo tiež zistené, že pozemok nie je aktívne využívaný.

K námietke, že navrhovateľ nesúhlasí s výrokom prvostupňového súdu, že pozemok nie je zastavaný, odporca uviedol, že vyhotovením geometrického plánu č. 25/2007 sa správny orgán vysporiadal s touto skutočnosťou, nakoľko týmto geometrickým plánom sú z pôvodnej parcely odčlenené tie časti pozemku, ktoré sú v skutočnosti zastavané a nachádza sa na ňom už spomínané parkovisko a tiež poľná cesta, ktorá vedie k ďalším pozemkom. Vzhľadom na uvedené žiadal odporca, aby najvyšší súd potvrdil rozsudok Krajského súdu v Bratislave.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo a dospel k záveru, že odvolaniu navrhovateľa nemožno priznať úspech. Rozhodol jednomyseľne bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ust. § 250ja ods. 2 OSP s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej

republiky www.nsud.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 29.6.2011 (§ 156 ods. 1 a 3 OSP).

V predmetnej veci je potrebné predostrieť, že predmetom odvolacieho konania bol rozsudok krajského súdu, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie Č.j.: 1732/2004 Zn. 260/3/07-TKA zo dňa 21.11.2007, ktorým odporca rozhodol tak, že oprávnená osoba Akad. sochár J. V. spĺňa podmienky podľa § 3 ods. 1 písm. o/ zák. č. 503/2003 Z. z. na navrátenie vlastníctva, oprávnenej osobe priznal vlastnícke právo k pozemku v kat. úz. S. podľa C KN stavu parc. č. X. druh pozemku zastavaná plocha, vo výmere 9.397 m² v podiele ½.

Preto primárne v medziach odvolania Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd odvolací, preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal, či odvolacie námietky navrhovateľa sú spôsobilé spochybníť vecnú správnosť napadnutého rozsudku.

Z administratívneho spisu odporcu vyplynulo, že Akad. sochár J. V. si podaním dňa 15.12.2004 uplatnil právo na navrátenie vlastníctva k pôvodným nehnuteľnostiam podľa zákona č. 503/2003 Z. z. nachádzajúcich sa v kat. úz. S., ako dedič po pôvodnom vlastníkovi – jeho matke A. V., rod. I. Odporca o uplatnenom nároku na navrátenie vlastníctva pozemkov rozhodol tak, že oprávnenej osobe priznal vlastnícke právo k predmetnému pozemku k.ú. S. parc. č. X., vo výmere 9.393 m², v podiele pôvodného vlastníka 1/1 a ďalej určil, že na základe tohto právoplatného rozhodnutia zapíše Katastrálny úrad v Bratislave, Správa katastra Malacky vydanú nehnuteľnosť do LV ako je vo výrokovej časti pod bodom I. a II. a oprávnená osoba nadobudne vlastníctvo v ½.

Podľa § 1 zákona č. 503/2003 Z. z. o navrátenie vlastníctva k pozemkom a o zmene a doplnení zákona NR SR č. 180/1995 Z. z. o niektorých opatreniach na usporiadanie vlastníctva k pozemkom v znení neskorších predpisov tento zákon upravuje navrátenie vlastníctva k pozemkom, ktoré nebolo vydané podľa osobitného predpisu (zákon č. 229/1991 Zb.). Vlastnícke právo sa vracia k pozemkom, ktoré tvoria

- a) poľnohospodársky pôdny fond alebo do neho patria,
- b) lesný pôdny fond.

Podľa § 2 ods. 2 cit. zák. ak osoba, ktorej vlastníctvo k pozemku prešlo v rozhodujúcom období do vlastníctva štátu alebo inej právnickej osoby v prípadoch uvedených v § 3, zomrela pred uplynutím lehoty uvedenej v ust. § 5 alebo ak bola pred uplynutím tejto lehoty vyhlásená za mŕtvu, sú oprávnenými osobami štátni občania Slovenskej republiky, fyzické osoby v tomto poradí:

- a) dedič zo závetu, ktorý bol predložený v konaní o dedičstve, ktorý nadobudol celé dedičstvo,
- b) dedič zo závetu, ktorý nadobudol dedičstvo, ale len v miere zodpovedajúcej jeho dedičskému podielu; to neplatí, ak dedičovi podľa závetu pripadnú len

- jednotlivé veci alebo práva; ak bol dedič závetom ustanovený len k určitej časti pozemku, na ktorú sa vzťahuje povinnosť vydania, je oprávnený len k tejto časti,
- c) deti a manžel osoby uvedenej v odseku 1), všetci rovným dielom,
  - d) dedičia osoby uvedené v odseku 1),
  - e) súrodenci osoby uvedenej v odseku 1), a ak niektorý z nich zomrel, sú na jeho mieste oprávnenými osobami jeho deti.

Podľa § 6 ods. 1 písm. d/ cit. zák. vlastníctvo k pozemkom alebo jeho častiam nemožno navrátiť, ak pozemok bol po prechode alebo prevode do vlastníctva štátu alebo inej právnickej osoby zastavaný.

Podľa § 6 ods. 1 písm. f/ cit. zák. vlastníctvo k pozemkom alebo jeho častiam nemožno navrátiť, ak sú na pozemku telovýchovné zariadenia a športové zariadenia.

Podľa § 70 ods. 1 zák. č. 162/1995 Z. z. o katastri nehnuteľností a o zápise vlastníckych a iných práv k nehnuteľnostiam (katastrálny zákon) údaje katastra uvedené v § 7 sú hodnoverné, ak sa nepreukáže opak.

Podľa § 70 ods. 2 veta prvá cit. zák. údaje katastra, a to údaje o právach k nehnuteľnostiam, parcelné číslo, geometrické určenie nehnuteľnosti, druh pozemku, geometrické určenie a výmera katastrálneho územia, názov katastrálneho územia, výmera poľnohospodárskej jednotky alebo lesnej poľnohospodárskej jednotky, alebo organizačnej jednotky, údaje o základných a podrobných polohových bodových poliach, údaje o bodových poliach, ako aj štandardizované geografické názvy sú hodnoverné a záväzné, ak sa nepreukáže opak.

Podľa § 46 zákona č. 71/1967 Zb. v správnom konaní rozhodnutie musí byť v súlade so zákonmi a ostatnými právnymi predpismi, musí ho vydať orgán na to príslušný, musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci a musí obsahovať predpísané náležitosti.

Podľa § 47 ods. 3 cit. zák. v odôvodnení rozhodnutia správny orgán uvedie, ktoré skutočnosti boli podkladom na rozhodnutie, akými úvahami bol vedený pri hodnotení dôkazov, ako použil správnu úvahu pri použití právnych predpisov, na základe ktorých rozhodoval a ako sa vyrovnal s návrhmi a námietkami účastníkov konania a s ich vyjadreniami k podkladom rozhodnutia.

Podľa § 219 ods. 1 OSP odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Podľa § 219 ods. 2 OSP ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Úlohou súdu prvého stupňa bolo postupom podľa ustanovení tretej hlavy piatej časti Občianskeho súdnej poriadku preskúmať zákonnosť rozhodnutia odporcu, ktorým tento v reštitučnom konaní podľa zák. č. 503/2003 Z. z. rozhodol o tom, že oprávnená osoba spĺňa podmienky podľa § 3 ods. 1 písm. o/ zákona na navrátenie vlastníctva, a rozhodol o vydaní časti vlastníctva v 1/2.

Odvolací súd po oboznámení sa s predloženým kompletným spisovým materiálom krajského súdu vrátane administratívneho spisu správneho orgánu zistil, že dôvody uvádzané navrhovateľom nie sú spôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozhodnutia. Prvostupňový súd sa posudzovanou vecou dôsledne zaoberal a vyvodil správne skutkové aj právne závery, s ktorými sa odvolací súd v zmysle § 219 ods. 2 OSP v celom rozsahu stotožnil. V odvolacom konaní navrhovateľ nepredložil také relevantné dôkazy, ktoré by tieto závery spochybnili.

Hoci zákon č. 503/2003 Z. z. presne nevymedzuje, čo treba chápať pod telovýchovným a športovým zariadením, vychádzajúc z účelu zákona, ktorým bola náprava krívd v maximálnej možnej miere a gramatického výkladu zákonných ustanovení, sa odvolací súd zhoduje s názorom krajského súdu, že v konkrétnom prípade osadenie bránky a lavičiek na lúke s neupraveným trávnatým pozemkom nemožno považovať za dostatočné znaky na to, aby sa dal urobiť záver, že na pozemku je telovýchovné alebo športové zariadenie, pričom navrhovateľ neprodukoval žiadne dôkazy o tom, že by na pozemku boli vytvorené športové zariadenia v súlade s požiadavkami stavebného zákona.

Navrhovateľ takisto dostatočným spôsobom nepreukázal, že predmetný areál je nevyhnutný na výcvik služobných psov, nakoľko z vykonaného dokazovania nebolo ani zistené, že by sa navrhovateľ oficiálne podieľal na výcviku služobných psov, ani že by mal na túto činnosť oprávnenie.

Naopak z vykonaného dokazovania je nesporné, že sa jedná o pozemok, ktorý je možno bez potreby veľkých zmien využiť na poľnohospodárske účely.

Za tohto stavu veci odvolací súd napadnutý rozsudok krajského súdu podľa § 219 ods. 1 OSP potvrdil.

O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 250l ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 v spojení s § 224 ods. 1 OSP, § 250k ods. 1 OSP a § 151 ods. 2 OSP a úspešnému účastníkovi konania v 1. rade náhradu trov konania nepriznal, napriek tomu, že v rozhodnutí vyhlásenom dňa 29.6.2011 mu náhradu trov konania priznal. Odvolací súd takto rozhodol z toho dôvodu, že zo spisu účastníkovi v 1. rade nevyplýva právo na náhradu trov konania s výnimkou trov právneho zastúpenia.

Trovy právneho zastúpenia však neboli vyčíslené v lehote stanovenej v § 151 ods. 1 OSP.

P o u ě n i e : Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

V Bratislave, dňa 29. júna 2011

JUDr. Jana Henčeková, PhD., v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:
Peter Szimeth

